

Hoofdstuk 17

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens zo ondeugend geweest dat jullie papa's en mama's heel erg boos op jullie waren? Kregen jullie dan straf? En hadden jullie dan later heel veel spijt om wat jullie voor verkeerd hadden gedaan?

Bleven jullie papa's en mama's dan ook boos op jullie? Nee, natuurlijk niet.

Ook jullie papa's en mama's waren dan blij dat het verkeerde dat jullie gedaan hadden, verleden tijd was en dat jullie weer normaal met elkaar om konden gaan. Dat de vrede weer getekend was. Hoe kan dat?

Nu, daar is maar één reden voor: jullie houden van jullie papa's en mama's en jullie papa's en mama's houden heel, heel veel van jullie.

Over verkeerde dingen doen en dan vergeving krijgen omdat je spijt hebt, daar gaat het over in de volgende vertelling.

Hoofdstuk 17 - Jouw zonden zijn je vergeven...

Mattheüs	9	:	1 - 8
Marcus	2	:	1 - 12
Lucas	5	:	17 - 26

Na alle wonderen die Jezus had gedaan waren het niet meer alleen Galileeërs die Jezus volgden en naar zijn woorden luisterden. Uit het hele land vandaan kreeg Jezus volgers. Zelfs een paar Schriftgeleerden en Farizeeërs waren speciaal voor Jezus uit Jeruzalem naar het hoge Noorden gekomen. De mensen in Kapernaüm vonden het allemaal geweldig. Die rabbi Jezus uit Nazareth moest wel een bijzonder groot profeet zijn dat zelfs de leiders van het volk Israël bij hen in de stad kwamen om naar Jezus te luisteren.

Maar, zo mooi als het leek met die 'hoge heren' uit Jeruzalem, was het helemaal niet. Deze belangrijke heren waren heus niet gekomen omdat ze in Jezus geloofden. Nee, het Sanhedrin, de hoogste rechtbank in Israël, had deze 'hoge heren' naar Kapernaüm gestuurd om Jezus' gangen na te gaan en om uit te zoeken of hij stiekem ook verkeerde dingen deed.

Het gaf geen pas vonden ze, dat zo'n man uit Nazareth zo maar de mensen begon te leren en vooral ook dat hij zich voor een groot profeet uitgaf. *Deze Jezus had eerst naar hen in Jeruzalem moeten komen om toestemming te vragen!* Het was de hoogste tijd een onderzoek naar hem in te stellen. En als zou blijken dat hij niet uit God was – en dat was hij volgens hen niet – dan zouden ze hem het zwijgen opleggen. Ja, dat was de hoogste tijd! Straks kwam het volk in oproer. En dat was het laatste waar zij op zaten te wachten.

De Here Jezus zag deze mannen uit Jeruzalem. Hij wist waarom ze bij hem gekomen waren. Ja, Jezus kende hun gedachten. Jezus wist dat deze zeer

belangrijke mannen hem verachten om reden dat hij uit het minderwaardige Galilea kwam en ook omdat hij niet eens in Jeruzalem gestudeerd had. Jezus wist dat ze hem haten. Ze konden het niet uitstaan dat hij zulke grote wonderen deed en vooral ook dat er zoveel mensen naar hem toe kwamen. Jezus voelde, ja hij kende die stille vijandschap. En Jezus wist waar die vijandschap zou eindigen. Ze zouden hem voor het Sanhedrin brengen dat hem ter dood zou veroordelen. Elk woord dat Jezus zei, elk wonder dat hij deed, het zou hun haat alleen maar groter maken. Maar Jezus wist wat hij deed, nl. de wil van God in praktijk brengen ook al zou dat zijn dood tot gevolg hebben.

Op zekere dag was Jezus in Kapernaüm in een heel groot huis. Heel veel mensen verdrongen zich om ook maar bij Jezus in dat grote huis te zijn om naar hem te luisteren. Het was zo vol in dat grote huis dat er niemand meer bij kon. Ook de binnenplaats en de poort van het huis stond vol met mensen. Ook de deputatie van het Sanhedrin uit Jeruzalem was bij Jezus. Maar deze 'belangrijke mannen' hoefden niet te staan. Nee, zij hadden van de eigenaar van het huis de beste plaatsen gekregen. Ze zaten zelfs op dure stoelen vlak voor Jezus. Er ontkwam hen geen woord van wat Jezus zei... En toen gebeurde er iets waardoor hun haat tegen Jezus nog veel groter werd.

In het Kapernaüm van die tijd woonde een man met een erge ziekte waardoor ook zijn beide benen verlamd waren. Al heel lang lag hij dag en nacht op zijn bed. Nooit zou hij weer kunnen lopen en de kost voor zichzelf verdienen. Nooit zou hij weer met zijn vrienden op stap kunnen gaan. Het was een wonder dat zijn vrienden hem niet vergeten waren. Deze vier sterke, stoere en gezonde jonge mannen kwamen hem geregeld opzoeken. Mooi was dat.

Maar erger dan al zijn lichamelijke pijnen en zijn angst voor de toekomst was het weten waarom deze erge ziekte hem overkomen was. In de synagoge (de kerk) werd geleerd dat God rechtvaardig was en dat hij zondaars niet zomaar straft. Nee, deze straf was verdiend. Dat beseftte hij maar al te goed! Wat hij in zijn jonge jaren gedaan had kon niet door de beugel. En dan kon je nu wel spijt hebben, maar dat was niet voldoende. Nee, wilde je het weer goed maken met God, dan zou je dure offers moeten brengen in de tempel in Jeruzalem. En geld daarvoor had hij niet...

Natuurlijk hoorde ook deze zieke man over Jezus praten. Over de wonderen die Jezus deed. Maar dat was niet voor hem weggelegd. Nee, hij die zulke verkeerde dingen had gedaan hoefde niet naar zo'n heilige Godsman toe te gaan. Hij kon niet weer beter worden. Hij zou nooit weer kunnen lopen. Hij moest geduld hebben. Ook voor hem zou één keer de dood komen. En pas dan zou hij uit zijn lijden verlost worden.

Maar, hoe meer deze zieke man van zijn vrienden over Jezus hoorde, van alle wonderen die Jezus deed en vooral ook over wat Jezus de mensen over God

vertelde, hoe meer verlangen hij kreeg om naar Jezus toe te gaan. Om aan Jezus zijn hele verleden te vertellen. Van alle verkeerde dingen die hij had gedaan en dat hij nu van God straf gekregen had. Misschien dat Jezus zijn angst voor God weg zou kunnen nemen...

Natuurlijk wilden zijn vier vrienden hem naar Jezus brengen. Vol moed gingen ze met elkaar op stap. Zie ze gaan. De verlamde man liggend op zijn bed dat gedragen door zijn vrienden werd door de straten van Kapernaüm, op weg naar het huis waar Jezus was.

Maar dat viel tegen! Ze hadden nooit verwacht dat het huis zo vol met mensen zou zijn. Met het bed tussen hen in hoefden ze niet te proberen bij Jezus te komen. Voorzichtig legden ze het draagbed op de stenen neer. Wat nu? Het gemakkelijkst zou zijn om maar weer terug naar huis te gaan. Maar mochten ze dat hun zieke, verlamde vriend aandoen? Hij wilde zo graag naar Jezus. En nu je zo dichtbij Jezus was, mocht je hem dan een uur of langer laten wachten? En toen zei één van de vier vrienden, terwijl hij het zelf bijna niet geloofde: 'Je kunt alleen maar via het dak bij Jezus komen.'

Nu zouden de anderen hem uitlechten en zeggen dat hij niet van die gekke dingen moest zeggen. Vergat hij soms dat ze een zieke, verlamde man bij zich hadden? Maar zijn drie vrienden lachten helemaal niet. Het dak! Er was een brede buitentrapp en het dak dat gemaakt was van dikke balken waarop basalttegels lagen, was stevig genoeg om erop te staan. Als ze dan op het dak boven Jezus zouden staan en een paar tegels eruit haalden, konden ze het bed met hun zieke verlamde vriend erop voor Jezus' voeten laten zakken. Wel een 'vreemde' manier om bij Jezus te komen. Maar Jezus zou er beslist niet boos om worden.

De vier jonge mannen vroegen aan hun vriend: 'Durf je het aan om op deze manier bij Jezus te komen? Het zal niet zonder pijn gaan.'

De verlamde man glimlachte. Hij niet durven? Hij wilde met zijn ziek, verlamd lichaam naar Jezus toe. En wel graag zo snel mogelijk. Vooral om tegen Jezus te zeggen hoeveel spijt hij had van al het kwaad dat hij in zijn jonge jaren gedaan had.

'Toe maar,' zei hij, 'nu direct.'

Zijn vier vrienden pakten de vier hoeken van het bed op en droegen hem via de buitentrapp heel voorzichtig het dak op. Daarop begonnen ze de tegels los te breken. De Here Jezus werd niet boos toen deze mannen boven zijn hoofd het dak openbraken en de droge modder naar beneden viel, waardoor hij moest stoppen met zijn toespraak. In Jezus' hart ontstond een grote vreugde om het geloof van deze mannen. Toen even later deze verlamde man voor zijn voeten lag vroeg Jezus niet wat deze man graag wilde. Jezus keek in die donkere, smekende ogen van hem en hij wist direct alles van deze man: al zijn lichamelijke pijnen, zijn zorg voor de toekomst, zijn verlangen om weer beter te

worden. Maar Jezus zag ook zijn spijt over alle verkeerde dingen die hij gedaan had. Deze man vroeg zonder iets te zeggen om vergeving.

Jezus wist wat God zijn Vader wilde dat hij nu zou doen: in de eerste plaats deze arme man zijn zonden vergeven. Ja, alle verkeerde dingen die hij gedaan had en daarna zijn verlamd lichaam weer genezen.

Jezus wist dat de Farizeeërs hem dit vreselijk kwalijk zouden nemen, maar daarom mocht dit niet overgaan. En terwijl Jezus zich nog verwonderde om dat grote geloof van deze vijf mannen zei hij tegen de verlamde man: 'Maak je geen zorgen. Ik vergeef je alles wat je verkeerd hebt gedaan.'

Ik vergeef je alles wat je verkeerd hebt gedaan.

De Schriftgeleerden en de Farizeeërs die dit hoorden begonnen tegen elkaar te mompelen: 'Maar dit kan toch helemaal niet! Wat denkt die timmermanszoon uit Nazareth wel wie hij is? Door dit te zeggen beledigt hij God! Alleen God kan de zonden van mensen vergeven!'

Ook al was het niet te verstaan wat deze leiders van het volk tegen elkaar mompelden, Jezus kende hun gedachten. Daarom zei hij tegen hen: 'Het is anders dan jullie denken. Het lijkt gemakkelijk om tegen iemand die niet kan lopen te zeggen: 'Ik vergeef je alles wat je verkeerd gedaan hebt.' Het lijkt veel moeilijker om tegen hem te zeggen: 'Sta op, pak je draagbed op en ga lopen.'

Maar ik ben de Mensenzoon. God heeft mij de macht gegeven om te vergeven. Dat zal ik jullie laten zien.'

Toen zei Jezus tegen de man die niet kon lopen: 'Sta op, pak je draagbed op en loop naar huis.

En o wonder... De verlamde hoorde het en voelde het tegelijkertijd. Zijn verlamde benen waren weer krachtig en gezond! Hij ging staan en dankte Jezus die zo'n groot wonder aan hem gedaan had. Daarna liep hij God luid lovend tussen de mensen door naar huis.

En de omstanders die getuige waren geweest van dit groot wonder? Ook zij dankten God en zeiden vol eerbied tegen elkaar: 'Het is ongelooflijk wat wij vandaag meegemaakt hebben!'

En de Farizeeërs en de Schriftgeleerden? Hun hoofd stond niet naar gejubel en om God te gaan loven. Nee, zij wilden niet geloven dat Jezus de Zoon van God was. En omdat ze niet in Jezus wilden geloven noemden ze hem een verleider en een vals profeet. De Mensenzoon noemde hij zichzelf... En iedereen, die de oude boeken van Mozes gelezen had wist dat de oude profeet Daniël met deze naam van Mensenzoon, de Messias bedoelde.

Ja, en dat werd in de synagogen en in de tempel in Jeruzalem ook geleerd!

Maar zij, deze Farizeeërs en de Schriftgeleerden zouden nooit, nee nooit geloven dat deze rabbi van Nazareth, deze timmermanszoon uit Galilea, de reeds eeuwen lang beloofde Messias Koning was.

En na dit grote wonder haten ze hem nog meer.